

MM-Kilpailut Tampere

Torstai 8.6.

Ja niin koitti odotettu, pelätty ja kaivattu torstaiamu. Autot olivat saaneet uudet teipit ja niin alkoi matka kello kymmenen jälkeen kohti Tamperetta. Tai niin sen ainakin piti alkaa... Päädyimme kuitenkin Annelin luo, sillä aamu oli ollut siellä päässä lähes katastrofi. Kaksi lasta, sairas koira, mies ulkomailla, sulake palanut ja lapset vasta syötetty, kun olisi pitänyt jo lähteä. No, se ei ollut mitenkään uutta, joten aloimme pakkaamaan Annelin ja lasten tavaroita kuin vanhasta tottumuksesta. Osa lähti kauppaan ostamaan sulaketta. Kun kaikki oli vihdoin saatu jotenkuten järjestykseen ja tietokonekin toimimaan, ilmestyi käsiimme kymmenen käskyä tai lähinnä neuvoa. Sisälsi muun muassa seuraavaa: Meillä on ollut hyviä kisoja alla ja me osataan tämä juttu! Periksi ei anneta! Laitetaan mummot itkemään! Pienen palaverin ja tsemppi-puheen jälkeen mielessä ei ollut mikään muu, kuin MM-kilpailut. Kaikki muu sai jäädä kotiin. Parin tunnin lähdön myöhästymisen jälkeen

pääsimme vihdoin matkaan ja otimme Jammun mukaan ruokapaikasta puolestavälistä. Paikka oli täynnä ihan hassuja ihmisiä, vai olimmekohan se me, jotka saimme ihmiset käyttäytymään hassusti. Nou vei.

Niin löysimme vihdoin tiemme Tampereelle ja jopa oikeaan halliinkin, jäähalliin. Ihana tuoksu, tuli ihan vanhat ajat mieleen. Tunnelma oli jännä, selvästi odottava ja jollain tavalla varautunut. Balettia alettiin pelaamaan kaukalossa sedän laulun tahtiin, koska musiikkia ei olisi voinut kuulla. Lämmittelyjen ja ohjelman läpikäymisen jälkeen oli vuoro mennä musiikilla. Hmmm... sanotaanko, että ei mennyt hyvin, ei sinne päinkään. Urheiluruutuunkin saatiin ikuistettua se, ei niin mahtava lataus. Musiikki oli outo, matto oli outo ja kaikki tuntui hassulta. Ja heti perään tehtiin toinen kokonainen. Saatiin taputukset yleisöstä, mutta tiesimme että Anneli ei ole vielääkään tyytyväinen. Vaihtohehtoina oli jatkaa harjoittelua tai tulla uudestaan parin tunnin kuluttua. Valitsimme ensimmäisen. "Se on aivan sama minkälainen musiikki on ja minkälainen olo on- kaikki on kiinni teistä itsestänne, omasta keskittymisestäänne". Ja se tiedetään enemmän kuin hyvin, mutta miksi näin aina välistä käy. Jännitystä se kai on, se pikku kiusankappale. Pääsimme vihdoin tekemään uuden kokonaisen, ja kaikki meni paremmin. Eihän mikään voikaan mennä pieleen...eihän!

Levollisin ja paremmin mielin löysimme keskustan ruuhkasta parkkipaikan ja pääsimme väsyneinä syömään lähimpään paikkaan. Hotellimme oli kiva, kätevä ja keskustassa. Pikaisen kauppareissun jälkeen olikin suihkun ja nukkumaan menon aika.

Perjantai 9.6.

Herätys oli kello 5.15, jiihaa. Tällä kertaa oli vanhusten huoneen vuoro valvoa yö. Taitoivat perhoset vilistä vatsassa. Ja eikun hiuksia väkertämään ja perusmeikkiä naamaan ennen harjoituksia. Asiat sujuivat mallikkaasti ja hallille päästiin ajoissa. Inka tosin joutui hakemaan yhdet unohtuneet pöksyt sekä puhelimen. Ja taas pelattiin balettia. Ohjelmaa käytiin läpi, tasapainot pysyivät, hyppy lensivät ja olo oli kuin voittajalla... Niinpä niin, olisikin ollut. Harjoitus meni kuitenkin loistavasti, Annelin mukaan ainakin. Ensimmäinen näyttö tuomareille oli siis hyvä ja siitä olikin kiva jatkaa. Kilpailusuoritukseen oli aikaa kolmisen tuntia, joten otimme loppuverkan ja etsimme pukuhuoneen. Olisi pitänyt syntyä mieheksi ja aloittaa jääkiekko... Olemme kateellisia Ilveksen-miehille, terveisiä sinne. Aikaa oli yllin kyllin ja puheenaiheet alkoivatkin riistäytyä käsistä. Lätkäpöytäkin sai uuden merkityksen. Moni olisi varmaan halunnut olla karpäsenä katossa katsomassa "keskittymistämme" kaikkien aikojen tärkeimpään kilpailuun. No, saatiinpahan ainakin hieman paineita purettua Music tv:n avittamana. Siitä oli meditaatiot ja kaikki opittu kaukana ;). Tapiolan tytöt vielä kyselivät, että jännittääkö meitä koskaan. Ehei... Kääks, totta kai jännitti, kädet tärisivät ja hermorumahdukkaan ei ollut kaukana! Teimme lämpän pukuhuoneessa hieman ahtaissa tiloissa siihen tarkoitukseen. Sen aikana jokainen hieman rauhoittui ja keskittyminen alkoi. Vihdoin Anneli saapui paikalle ja oli aika kerätä kamat kasaan ja lähteä kohti yläkertaa ja harjoitushallia. "Matkan" aikana oli puhaltelamista, kun yleisöä oli käytävillä ja joku huikkasi aina tsempeit perään. Tärisytti. Taas käytiin ohjelmaa läpi, tarkasti. Virheisiin ei ollut varaa. "Paina päkiä lattiaan, keskity vain omaan suoritukseen". Virallisella harkkamatolla menimme musiikilla läpi ohjelman pienillä hypyillä ja osia. Niin oli aika lähteä. Ajatus oli sekava, mutta halu onnistua suurempi kuin koskaan. Kävelimme keltaisen maton ja kesäpäivän lämmön kautta jäähalliin. Tunnelman saattoi aistia heti sisään astuessa. Viimeiset tasapainot oli tehty ja tässä sitä oltiin. Piirissä Anneli painotti meitä nauttimaan tilanteesta. Tämän takia olimme jatkaneet, kotikisan takia. Nyt pitää vain ottaa siitä kaikki irti ja nauttia täysin sydämin. JES! Jo kävellessämme portaita alas yleisö alkoi huutaa ja kannustus oli mieletön. Mielessä ja silmissä ei ollut mikään muu kuin tyhjä, meitä odottava matto. Odotus tuntui ikuisuudelta, mutta viimein - Olarin Voimistelijat, Dynamot. Siinä sitä oltiin, matolla, alkuasennossa. Tämän takia on tehty töitä pienestä pitäen. Kaikki on vain omasta päästä kiinni.

Hermo piti ja ohjelma meni hyvin. Milloinkaan ei ole ollut niin hieno tunne voimistella. Yleisö oli loistava. Pieniä virheitä tuli, mutta kaikkeen nähden se oli hyvä kokonaisuus. Tunteet purkaantuivat viimein yläaulassa. Emme olleet tajunneetkaan kuinka iso jännitys ja stressi oli ollut. Tämä laji on ihana, rakas. Elimme huippuhetkiä, mitä tulemme tuskin enää koskaan kokemaan. Odotimme omat pisteemme ja Bulgarian. Se tunne!! Ero oli meidän eduksemme neljä kymmenystä. Pieni, mutta ero kuitenkin. Piiri ja huuto "Voitto kotiin jes, jes, jes!!" Nyt pää kylmänä huomiseen asti, olemme putkessa. Loppuverkka ja palauttavat tehtiin harkkahallissa. Loppumarssissa arvottiin

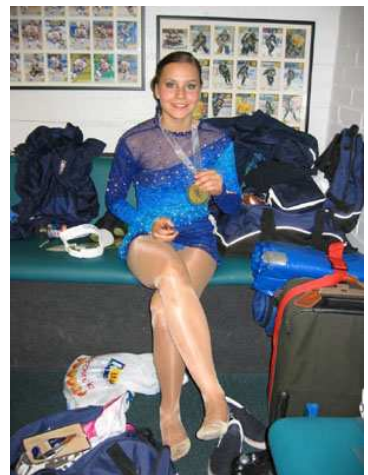
finaalin suoritusjärjestys. Antton nosti meille ykkösen. Hmm... moneskohan ykkönen tällä kaudella. Ehkä arpa tietää mitä tuleman pitää... Sen jälkeen kamat kasaan ja syömään keskustan Rossoon, jossa saimme peräämme joukon nimikirjoituksia metsästäviä tyttöjä. Tuntui, että päivä oli kestänyt viikon. Oli aika lähteä hotellille. Tampere oli täynnä Sun Svolista, eri ikäisistä jumppareista ja keltaisista repuista. Illalla juttelimme vielä hetken tästä päivästä ja huomista ennen nukkumaan menoa. Sinä yönä jokainen nukkui, melkein.

Lauantai 10.6.

Lontooksi ilmaistuna - This was THE day. Kivaa, kun sai nukkua hieman pidempään. Herätyskello soi vasta seitsemältä ja taas alkoi pötkylöiden väkertäminen hiuksiin. Mukaan pakattiin koko varustus iltaan asti. Hotellille palattaisiin vasta joskus myöhään illalla, tai aikaiseen. Aamupalalle päästiin puoli kymmeneltä ja siitä suuntasimme kohti Hakametsää. Olimme saaneet mukavan neljänkymmenen euron pikavoitonkin Tampereen kaupungin liikennetädeiltä. Pukkarissa Ellu meikkasi meidät ennen harjoitusta, pidimme jalkoja ylhäällä ja keskityimme kisaan. Huomasin, että tunnelma oli erilainen kuin edellisenä päivänä. Enää jännitys ei ollut yhtä hysteeristä vaan enemmän keskittynyttä ja rauhallista. Asetelmat olivat selvemmat ja samoin mieli nukutun yön jäljiltä. Meikin jälkeen oli aika harjoituksen. Samaa lämpää jo ties monetta kuukautta ja nilkat, yks, kaks, kol, nel. Ohjelmaa läpi ja vielä uudestaan. Vuoromme oli yhdeltä heti ensimmäisenä. Tuntui, että jännitti ehkä enemmän kuin eilen. Pelkkä harjoitus hei... Tuomarit vasta saapuivat palaveristaan, kun musiikki oli jo alkanut ja Maija heräsi surustaan. Kaikki meni hyvin. Kävimme muutamia jutut vielä läpi ja sitten loppuverkka ja palauttavat.

Menimme heti harjoituksen jälkeen syömään, jotta jaksaisimme iltaan ja mahdolliseen gaalaan asti. Kisan alkuun ja suoritukseemme oli aikaa vain muutama tunti. Laitoimme lisää meikkiä naamaan ja lepäilimme hetken. Samat laulut soivat taas televisioissa. Myslipatukoita edelleen naamaan, päivästä toiseen ja kisasta kisaan. Lämpää pukkarissa ja eikun menoksi. Yleisöä parveili käytävillä eilistä enemmän ja tunsimme jokaisen odottavat katseet. Ensimmäisenä suorittajana on etunsakin. Saimme käydä rauhassa ohjelmaa läpi tyhjällä matolla. Menimme musiikilla puolikkaat ja kokonaisen. Tunnelma oli rauhallinen ja halun saattoi aistia. Vikat vessat ja menoksi. Ovimiehet toivottivat vielä onnea, "näyttäkää niille".

Siirryimme keltaista mattoa pitkin aulaan odottamaan. Aikataulu oli kohdallaan ja meillä juuri sopivasti aikaa kaikkeen. Viimeiset kohdat vielä yksin läpi ja piiriin. Harvoin on joutunut melkein sulkemaan korvansa valmentajan puheilta. Taisi sielläkin päässä jännitys hieman tulla yli äyräidensä. Pusuja sateli ja mitä ihmeellisempää tekstiä. Se oli hyvä ja rauhoitti omalla tavallaan tunnelmaa. Piirissä parhaat sanat jäivät mieleen, "Muistakaa tytöt, että olette olleet valmennuksessani pienestä pitäen. Te olette käyneet läpi kovan kouluni. Ette voi epäonnistua." Totta, meille on annettu kaikki mahdollinen tuki mitä saada voi. Vuodet ovat olleet enemmän tai vähemmän rankkoja mutta opettavia ja kulunut kevät kasvattanut taas monessa asiassa. Nyt olimme

siinä tilanteessa, missä kaikki oli vain meistä kiinni. Jokaisesta yksilöstä ja sen mielenkiemuroista, joukkueesta, Dynamoista. JES!

Ensimmäistä suoritusta ennen oli esitysohjelma, joten saimme laskeutua tällä kertaa portaat rauhassa. Pieni vilkaisu sivulle näytti hallin olevan täpötäynnä. Mahtavaa, mutta kääks. Pienen odottelun jälkeen oli vuoromme. Viimeistä vietiin, katseet Maijassa ja niin alkoi tarina viimeistä kertaa kilpailussa. Ei sanoin voi kuvata sitä tunnetta ja olotilaa mikä tekiessä oli. Kun ohjelma oli ohi, kunnialla loppuun asti suoritettu, teimme mitä ei ikinä olla tehty matolla. Halasimme ja tuuletimme. Hyvin meni. Muutama näkyvä virhe joukossa oli, mutta niinhän niitä aina. Ja kaikilla tulee virheitä. Pisteet olivat paremmat kuin eilen ja nyt vain odottamaan muiden pisteitä. Juoksimme pikaisen loppuverkan ja menimme katsomoon seuraamaan kilpailun loppuun.

Alkukilpailun jälkeen kakkosena ollut Bulgaria meni lähes täydellisesti. Käsi kädessä odotimme heidän pisteitään. Ja WOW, me ollaan mestareita!!! Tippa linssissä halailtiin katsomossa. Tavoite oli saavutettu. Bulgaria jäi loppupisteissä 0,85 päähän. Tunne oli hieno ja mestaruus tuntui paremmalta kuin kertaakaan aikaisemmin. Kotiyleisön edessä, kovatasoisimman kilpailun jälkeen voitettu mestaruus. Kuin unelma. Tuskinpa kukaan meistä olisi vielä kymmenen vuotta sitten pikkutyttöinä uskonut, jos joku olisi tullut sanomaan, että vuonna 2006 olemme nelinkertaisia maailmanmestareita. Saimme kultaiset mitalit kaulaamme tasavallan presidentiltä. Muutama mitaleista sai surmansa jo palkintojenjaossa, mutta onneksi oli varamitaleita. Oli hieno tunne laulaa Maamme laulua korkeimmalla korokkeella Suomessa.

Palkintojenjaon ja muutaman kuvan jälkeen menimme suoraan ylen haastatteluun ja siitä lehdistötilaisuuteen. Sieltä kipusimme portaat ylös piippuhyllylle sponsoreiden ja vanhempien järjestämään tilaisuuteen, missä oli ruokaa ja juomaa tarjolla. Yllätyksenä meille kerrottiin, että saamme Dynis-autot käyttöömmekoko loppuvuodeksi. Mahtava juttu. Vielä oli gaala edessä, koska voittajajoukkue sai kunnian esiintyä sen viimeisenä. Antton oli joskus tehnyt lupauksen, että esiintyy kanssamme, jos voitamme. Meillä ei ollut mitään hätää ohjelman kanssa, tavoitteet oli suoritettu. Tuntui, että oli vain rentouttavaa mennä tekemään ilman stressiä virheistä. Viimeistä kertaa isolle yleisölle. Antton kuitenkin halusi harjoitella ihan pikkuriikkisen ja saattoikin jännittää eniten meistä kaikista. Vaihdoin hieman paikkoja, että Antton mahtui mukaan kuvioihin. Teimme ohjelman muutaman kerran läpi harjoitushallissa ennen gaalaa ja eikun yleisön eteen. Olipas upeaa tehdä, tiesi ettei kukaan kuitenkaan katsonut meitä, sillä kaikki huomio oli kiinnittynyt illan pääesiintyjään. Ohjelma meni paremmin kuin kisoissa. Varsinkin siihen nähden, että sitä harjoiteltiin vain se pari kertaa ennen esitystä.

Vihdoin päästyämme pukuhuoneeseen melu ja mekastus oli valtava. Kaikki syöksyivät suoraan jääkaapille. Karkkia!!! Suihku,

meikkaus ja pukeminen tapahtui kuin pikakelauksella, sillä olimme myöhässä jo alkaneesta banketista. Siellä saimme liitolta viralliset onnittelet ja sponsoreilta lahjoja. Yhdentoista aikoihin tilaisuus loppui ja oli aika suunnata tiemme kohti ravintola Grilliä. Vanhemmat olivat järjestäneet pienimuotoisen illanvieton. Sieltä suuntasimme omille poluillemme. Ilta venyi aikaiseen ja hauskaa oli. Me ollaan maailmanmestareita!!!

Sunnuntai 11.6.

Kipusimme aamupalalle kymmenen aikoihin ja lähdimme Pepsi Maxille Kreikkalaiseen ravintolaan, jossa kirjoittelimme nimiä esitteisiin. Sieltä suuntasimme tiemme kohti Ratinan stadionia ja kenttänäytöstä. Ilma oli mahtava ja niin oli olokin. Helpottunut, mutta väsynyt. Katsoimme Anttonin koreografian kilpalajeille ja lähdimme ajamaan kohti Espoota pienen auringonottotuokion ja jäätelöiden jälkeen.

Matka Tampereelle oli ikimuistoinen. Järjestelyt ja puitteet olivat parhaat ikinä ja erityisesti tunnelma koko tapahtuman ajan hieno.

Tästä riittää kerrottavaa lapsille ja lapsenlapsille. Kiitos kaikille osallisille!

